

Hồi 36

Đấu Bán Diện Nhân Cam Đường Trá Bại

ụ đàn bà này chính là hương chủ Bàn Cửu Nương ở viện Thiên Oai.

Cam Đường tạm dần sát khí, đi quanh về phía sau bảo để đến khu mồ hoang.

Trong khu này mồ mả lô nhô, cỏ dại um tùm, đầy vẻ thê lương.

Cam Đường cùng Bàn Cửu Nương ngồi đối diện trong một xó nghĩa địa này. Cam Đường cất tiếng hỏi:

- Bàn hương chủ! Bạch Bào quái nhân lần trước tự tử ở ngoài tòa miếu hoang. Cái mặt nạ của hắn đã giám định xong chưa?

Bàn Cửu Nương đáp:

- Đã do viện chúa coi rồi.

- Ai vậy?

- Tây Môn Khánh Vân, con trai độc nhất của Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung.

- Sao? Con Tây Môn Tung ư?

- Phải rồi!

Cam Đường không ngờ Bạch Bào quái nhân đã tự vẫn mà chết đó lại là con trai Tây Môn Tung. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ cha con y lại có mối liên quan với Tử Thần? Nếu không thế thì sao Tây Môn Khánh Vân lại cải trang làm Tử Thần?

Cam Đường khích động vô cùng liền hỏi:

- Tại sao y lại cải trang làm Bạch Bào quái nhân? Đây là một điều bí mật cần phải điều tra cho rõ. Y cùng Tử Thần có mối liên quan gì?

Bàn Cửu Nương giương cặp mắt tròn xoe kinh hãi hỏi:

- Sao, Tử Thần ư?

Cam Đường gật đầu đáp:

- Chính phải! Ngoài ra còn có người khác cũng giả dạng hệt như Bạch Bào quái nhân. Hắn đã tự nhận là Tử Thần và ta bị hạ về tay hắn.

- Còn có một Bạch Bào quái nhân nữa ư?

- Chính thế!

- Là Tử Thần phải không?

- Phải rồi! Mấy hôm trước hắn đã gây ra vụ huyết kiếp tại Bách Độc Môn.

- Ủa!

- Bữa nay ta đến đây là để dò thám nhân vật khủng khiếp đó.

- Dò thám cách nào?

- Đến sau núi Diệp Thạch, vì đêm nay có lẽ Bạch Bào quái nhân sẽ xuất hiện ở đó.

- Công lực hần thế nào?

- Ta không chịu nổi một đòn của hần.

Bàn Cửu Nương biến sắc run lên nói:

- Thế thật là đáng khiếp! Đến thiếu chủ mà còn phải thua thì e rằng khắp thiên hạ không còn một ai kiềm chế được hần. Ty tòa nghe đồn sáu mươi năm trước hần đã cùng chết với ngàn tay cao thủ sau một cuộc ác đấu. Không ngờ hần vẫn còn sống trên thế gian. Xem chừng võ lâm đã đến ngày mạt vận mất rồi...

- Chưa hần thế đâu.

- Thiếu chủ đoán chắc là đêm nay Tử Thần sẽ xuất hiện tại Diệp Thạch Phong ư?

- Mười phần ta chắc đến chín.

Bàn Cửu Nương bắn khoăn hỏi:

- Thiếu chủ một mình dẫn thân vào hiểm địa ư?

- Ta đã có kế hoạch.

- Cái đó...

Cam Đường ngắt lời:

- Nhưng không thể để cho ai biết được.

- Có điều...

Cam Đường gạt đi:

- Hương chủ bắt tất phải nói nhiều nữa. Ta chỉ cần hỏi hương chủ về một quái nhân, hương chủ có thể đoán được là ai không?

- Hình dạng quái nhân đó thế nào?

- Quái nhân này là một người đàn bà tóc bạc phơ mà nét mặt hãy còn hồng hào tươi thắm như một thiếu phụ. Mụ ẩn cư trong một hang núi tại dãy Thái Hàng Sơn.

Bàn Cửu Nương ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu đáp:

- Ty tòa không thể nào trả lời thiếu chủ được về vấn đề này.

Cam Đường thở phào một cái rồi hỏi sang chuyện khác:

- Sao Bàn hương chủ lại biết là ta đi theo đường này?

- Hành tung của thiếu chủ thường có đệ tử của bản môn theo dõi để hộ vệ.

- Bàn hương chủ còn điều gì muốn nói nữa không?

- Nam Cung trưởng lão sai ty tòa trình bày cùng thiếu chủ một việc.

- Việc chi vậy?

- Về việc sinh tử của lệnh đường và hiện nay người lạc lõng nơi đâu.

Cam Đường trống ngực đánh thình thình vì chính đó là một điều đã khiến cho chàng ngày đêm khắc khoải trong lòng. Từ ngày chàng hiểu biết đến giờ, chẳng ngày nào là không nghĩ đến mẫu thân còn sống hay chết? Lạc lõng nơi đâu? Phụ thân chàng hồi sinh tiền tuyệt không đề cập tới mẫu thân. Ông đi lấy Lục Tú Trinh và kêu bằng kế thất. Nếu mẫu thân chàng chưa chết thì không thể vì lý do gì mà gọi là kế thất được. Nếu mẫu thân chàng đã chết rồi, tất phải có phần mộ. Đó là một điều bí mật âm ỷ trong lòng chàng lúc nào cũng muốn phanh phui.

Cam Đường nghe Bàn Cửu Nương nói đến mẫu thân thì người chàng bị kích thích quá mạnh, không khỏi run lên. Chàng hỏi:

- Trưởng lão nói thế nào?

- Nếu thiếu chủ gặp được một kỳ nhân mệnh danh là Tam Mục lão nhân thì có thể hỏi cho biết lệnh đường còn sống hay chết, hoặc lạc lõng nơi đâu.

- Tam Mục lão nhân ư?

- Phải rồi! Trưởng lão đã truyền lệnh cho các đệ tử dưới trướng viện Thiên Oai để ý dò xét.

- Ủa!

Cam Đường nhắm đi nhắm lại bốn chữ Tam Mục lão nhân mấy chục lần cho nhớ. Bên trời mờ mịt, nhất là loại dị nhân này thường ẩn cư tại những nơi rừng sâu núi thẳm để mai danh ẩn tích thì việc dò tìm khác chi đáy bể mò kim. Dù chàng có bốn tẩu khắp bên trời góc biển cũng khó lòng tìm ra Tam Mục lão nhân.

Cam Đường bị cảnh nhà tan người chết thì tấm lòng khát vọng một thân nhân lại càng tha thiết, hướng chi người đó lại là mẫu thân chàng. Cam Đường nghe mà cảm động đến đầm đìa nước mắt. Lòng chàng vừa phấn khởi lại vừa bi thương. Chàng tự nghĩ:

- Vạn nhất mà kiếm được Tam Mục lão nhân và lượm được đôi chút tin tức về đáp án này thì sẽ ra sao?

Chàng không dám nghĩ tiếp nữa, vì lúc đó chàng không biết mình sẽ bị kích thích đến mức nào.

Cam Đường giận mình chẳng kiếm được Tam Mục quái nhân ngay lập tức, bất luận bằng một giá nào chàng cũng không quản ngại.

Hồi lâu cơn kích thích dần dần lắng xuống, chàng chợt nhớ đến đã nhận lời điều tra nguyên nhân cái chết của Xú Diện Nhân Ma.

Theo lời nữ quái Bạch Phát Hồng Nhan ở trong một hang núi tại dãy Thái Hàng tiết lộ thì Xú Diện Nhân Ma chết về tay Thiên Tuyệt Môn. Nếu quả đó là một sự thực thì Bàn Cửu Nương có thể biết rõ tình hình.

Nghĩ vậy, Cam Đường cất tiếng gọi:

- Bàn hương chủ!
- Có ty tòa đây!
- Hương chủ có biết Xú Diện Nhân Ma không?
- Ty tòa có biết.
- Người đó hiện còn sống hay chết?
- Y chết đã lâu rồi.
- Y chết trong trường hợp nào?
- Thiếu chủ muốn biết điều đó chẳng?
- Phải rồi!

- Chừng hai mươi năm về trước, gần trăm đệ tử bản môn dưới sự thống lãnh của Thái phu nhân đi sục tìm trên núi Thái Hàng. Mục đích là để điều tra nguyên nhân cái chết của cha con chưởng môn đời trước. Đoàn người đang đi vào hang núi thì gặp Xú Diện Nhân Ma. Y chẳng hỏi đầu đuôi đã hạ độc thủ giết đệ tử bản môn. Mười ba tên bị chết ngay đương trường. Vụ này trong võ lâm chẳng một ai hay.

- Ủa!

Cam Đường nghĩ thầm:

- Vậy là đúng rồi! Lời nữ quái Hồng Nhan Bạch Phát quả đã không ngoa.

Bàn Cửu Nương lại hỏi:

- Tại sao thiếu chủ đột nhiên hỏi đến tên ma đầu này?
- Vì có tấm mặt nạ mà ta giả dạng làm y được.
- Té ra là thế!

- Còn nữa?

- Còn điều gì nữa?

- Tấm da mặt của Xú Diện Nhân Ma tại sao lại lọt vào tay Hình Đường đường chúa Bán Diện Nhân tại Ngọc Diệp Bảo?

Bàn Cửu Nương toan trả lời thì giữa lúc ấy có mười mấy bóng người đang từ từ tiến về phía hai người.

Người đi đầu là một lão già áo gấm.

Bàn Cửu Nương khẽ nói:

- Thiếu chủ! Ngọc Diệp bảo chúa đã đến đó. Chúng ta nên dời khỏi nơi này thôi.

Cam Đường lập tức nổi cơn căm giận sủi máu. Mặt đầy sát khí, chàng lạnh lùng bảo Bàn Cửu Nương:

- Bàn hương chủ! Hương chủ lánh đi!
- Còn thiếu chủ?
- Ta phải đòi nợ Tây Môn Tung đã.
- Ty tòa...

Cam Đường gạt đi:

- Ta truyền lệnh cho hương chủ phải lánh đi lập tức!

Bàn Cửu Nương ra chiều khó nghĩ, nhưng rồi mặt cũng vâng dạ len lén rút lui.

Bóng người mỗi lúc một gần. Nhưng còn cách năm trượng thì đột nhiên quay sang phía ngôi mả mới mé hữu. Trong tay mọi người đều cầm hương, nến, giấy tiền làm lễ.

Cam Đường lạng người đi như chớp nhoáng đến chặn đầu bọn này.

Động tác đột ngột của chàng khiến cho Tây Môn Tung cùng bọn tùy tùng giật mình kinh hãi. Lập tức có bốn tên tráng hán băng người ra trước và một người trầm giọng hỏi:

- Ông bạn định giở trò gì?

Cam Đường không thèm để mắt nhìn mấy gã mà chỉ ngoắc ngoắc Ngọc Diệp bảo chúa nói:

- Tây Môn Tung! Ra đây nói chuyện!

Bốn tên tráng hán đột nhiên biến sắc. Một tên vừa cất tiếng hỏi Cam Đường thấy chàng là một gã thiếu niên mà đã tỏ ý kiêu ngạo khinh thường mình, lại dám gọi thẳng tên bảo chúa thì lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Gã quát to:

- Tiểu tử! Hãy trả lời câu hỏi của đại gia đã!

Cam Đường đảo mắt nhìn đại hán. Gã bất giác lùi lại một bước nhưng vẫn lớn tiếng quát hỏi:

- Thằng nhãi kia! Mi có nghe ta nói không?

Cam Đường xua tay đáp:

- Bước ngay! Người không đáng hỏi ta.

- À! Thằng này muốn chết!

Gã vừa quát vừa vung chưởng đánh Cam Đường.

Oẹ! Tiếp theo là một tiếng rú thê thảm. Đại hán bị hất tung lên không, máu tuôn xuống như mưa.

Ba gã đại hán kia vừa reo hò vừa rút binh khí ra xông vào.

Lại ba tiếng rú khủng khiếp chói tai! Trên mặt đất lại thêm ba xác chết nữa.

Thủ pháp của chàng khiến cho mọi người phải hoảng hồn kêu la rầm rĩ.

Tây Môn Tung mặt lộ sát khí, tiến ra quát hỏi:

- Ông bạn! Thế là nghĩa làm sao?

- Bọn chúng tự tìm lấy cái chết, chứ ta có muốn giết chúng đâu?

- Người thật là một tên cuồng dại! Muốn đến đây tìm bản tòa ư?

- Đúng thế!

- Báo danh đi!

- Chờ lúc người hấp hối ta sẽ nói cho nghe.

- Người muốn chết chẳng?
- Tây Môn Tung! Ta đến đây để lấy máu rửa Ngọc Điệp Bảo. Người chịu chết trước đi là hơn.

- Thằng lỏi này! Mi điên rồi chẳng?

- Chỉ có thằng già không bằng giống cầm thú mới là kẻ điên khùng.

Một bóng người vọt ra nói:

- Bảo chúa! Để ty tòa đối phó với hấn cho.

Cam Đường vừa ngó thấy người này đã nhận ra ngay là Bán Diện Nhân, người cứu tính mạng mình lại tặng mình năm tấm mặt nạ.

Bán Diện Nhân xuất hiện khiến Cam Đường rất lấy làm khó nghĩ.

Bán Diện Nhân cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Ông bạn! Dù ông bạn muốn tầm cừu rửa hận thì cũng nên nói rõ trước đến đây với mục đích gì. Có lý đâu vừa ra tay đã giết người?

Cam Đường nghiêng răng hỏi:

- Tôn giá đã biết điều thì đừng nhúng tay vào có hơn không?

- Ông bạn nói giỡn đấy chứ?

Cam Đường không dần nổi sát khí mà cũng không tiện ra tay đánh người đã cứu mình, lại không thể nói rõ tâm sự ra được. Chàng nóng nảy đến toát mồ hôi, kích động đáp:

- Bản tâm tại hạ không muốn giết người vô tội.

- Ông bạn nói khoác quá nhỉ!

- Tránh ra!

- Không được đâu!

- Tôn giá không sợ tại hạ đập chết hay sao?

- Xem chừng bản tòa phải thành toàn cho ông bạn mất rồi!

Dứt lời mụ đánh ra một chiêu cực kỳ lợi hại, khiến ai trông thấy cũng phải lè lưỡi.

Cam Đường không muốn phản kích. Chàng lạng người đi né tránh như quỷ mỵ.

Thân thủ Bán Diện Nhân thiệt là kinh thế hãi tục. Mụ rượt theo chàng như bóng theo hình. Thân pháp mụ đã kỳ diệu lại mau lẹ ít thấy trong võ lâm.

Cam Đường run lên thét lớn:

- Mụ đừng bức bách ta thái quá!

Bán Diện Nhân chớp mắt mấy cái rồi quát lên:

- Quân cường đồ này! Nộp mạng đi thôi!

Mụ lại ra chiêu nhanh như điện chớp chụp xuống Cam Đường, đồng thời mụ khẽ nói:

- Trả đòn để mà rút lui!

Thanh âm mụ chỉ vừa đủ để Cam Đường nghe rõ. Chàng tỉnh ngộ, biết là đối phương có dụng ý gì, nên đành theo lời mụ, chỉ vận năm thành công lực để trả đòn.

Hai người giao đấu bất phân thắng bại.

Bán Diện Nhân dùng toàn lực phóng chiêu, thanh thế cực kỳ khủng khiếp.

Cam Đường thủy chung vẫn nghênh chiến bằng năm thành công lực mà thôi. Đồng thời chàng giảm phần ác liệt trong mọi chiêu thức. Tuy nhiên mọi người trong trường theo dõi cuộc đấu mà phải kinh tâm động phách.

Bàn Cửu Nương lại khê giục:

- Thiếu chủ! Lùi xa đi!

Cam Đường theo lời vừa đánh vừa chạy, chớp mắt đã lùi xa mười trượng.

Tây Môn Tung chỉ huy bọn thủ hạ bao vây Cam Đường. Chính lão cũng từ từ theo sau.

Bán Diện Nhân lại nói rất khê:

- Thiếu chủ! Bây giờ không phải là lúc nên báo thù. Chớ làm hỏng việc lớn.

Cam Đường kinh hãi hỏi:

- Tôn giá lai lịch thế nào?

- Sau này sẽ trình bày. Bây giờ thiếu chủ ra tay mạnh hơn để mà thoát thân.

Bản tâm Cam Đường không muốn buông tha Tây Môn Tung, nhưng chàng thấy hành động của Bán Diện Nhân rõ ràng có những điều ngoắt ngoéo.

Sau một tiếng quát, Bán Diện Nhân rên lên một tiếng loạn choạng người đi. Trong miệng phun ra một búng máu tươi.

Cam Đường trong lòng cực kỳ kinh hãi, nghi ngờ. Tuy chàng ra tay mạnh hơn nhưng cũng chưa có thể làm cho đối phương bị thương, mà sao Bán Diện Nhân lại thổ huyết?

Bán Diện Nhân lại thúc giục:

- Chạy mau đi!

Tây Môn Tung vừa hô tiến vừa bằng mình nhảy xổ tới. Còn bọn thủ hạ thì từ bốn mặt đánh tới.

Cam Đường nghiêng rằng đón thế của Tây Môn Tung. Chàng vung chưởng đánh ra, nhưng theo cử chỉ kỳ dị của Bán Diện Nhân, chàng tạm thời chưa muốn sát hại y, song phát chưởng này cũng ghê gớm lắm.

Bình! Tiếp theo là một tiếng rên. Tây Môn Tung lùi lại luôn mấy bước miệng ứa máu tươi.

Ánh kiếm lấp loáng, bảy tám thanh trường kiếm vung tit lên.

- Bọn mi muốn chết chẳng?

Tiếng Cam Đường vừa quát thì bóng người như trái banh tung ra bốn mặt.

Bán Diện Nhân xả hơi một chút rồi lại tấn công.

Cam Đường đánh ra một hư chiêu, đoạn thi triển thân pháp Truy Phong Hóa Ảnh biến đi như ma quỷ.

Tây Môn Tung hần học nói:

- Khâu đường chúa! Thẳng lối đó lai lịch thế nào?

Bán Diện Nhân khom lưng đáp:

- Ty tòa cũng không sao phán đoán được.

- Bản lĩnh gã như vậy tất nhiên lai lịch không phải tầm thường. Không biết gã có mối cừu hận gì với ta?

Bán Diện Nhân ngập ngừng:

- Cái đó... Chắc gã chưa chịu thôi đâu!

- Gã chưa thua mà sao đột nhiên trốn chạy?

- Vì ty tòa đã thưởng cho gã ba mũi tuyệt mệnh châm.

- Ủa! Hay lắm, Khâu đường chúa! Nếu gã trúng tuyệt mệnh châm thì khó lòng thoát chết. Dù công lực gã cao đến đâu cũng chưa thể trốn ra ngoài mười dặm được. Vậy đường chúa dẫn người rượt theo, còn bản tòa sẽ truyền tin đi cho bọn đệ tử truy tầm trong vòng mười dặm.

- Xin tuân mệnh.

- Nếu đường chúa đuổi kịp mà gã chưa chết thì giải độc cho gã, vì bản tòa cần gã còn sống để khai thác.

Bán Diện Nhân giơ tay lên. Năm gã đại hán chưa chết băng mình rượt theo.

o O o